

DE POSTRIJDER DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, 4 fr. per jaar. Een maal 3 De abnemer... Reclamen, wisselen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad: 1 frank den drukregel.

Men schrijft in te Tongeren bij H. Collée, uitgever en eigenaar van dit blad. De POSTRIJDER verschijnt 's woensdags en 's zaterdags. Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Grote Markt, te Tongeren.

TWEDE BLAD

Liberalen zeever.

En liberal bladvet te vertellen dat van 1884 tot 1909 door de katholieke regering 20.404.272 fr. toelagen zijn verleend uit de Staatskas voor kerken en pastorijen. Het w. d. dat is waar, en wat dan? Laat ons dat oijer eens ontleden. 20 miljoen in 25 jaar, dat is 800.000 fr. per jaar. Er zijn in België zowat 3000 kerken en 3000 pastorijen, dat maakt dooreen 133 fr. voor elke kerk en elke pastorie per jaar. Eene kolossale som, he? 133 fr. om eene kerk of eene pastorie in staat te houden! Waarom heeft nu de Regering die toelaging verleend? Omdat ze katholiek is? Omdat ze de kerken en pastorijen gaarne ziet? Volstrekt niet, maar eenvoudig omdat ze daartoe verplicht is door de wet, die haar gebiedt kerken en pastorijen te onderhouden, te herstellen, te vernieuwen, of er nieuwe te bouwen volgens noodzakelijkheid. Eene liberale regering zou dat ook moeten doen. Zij zou misschien wel een schied gezicht zenden, maar zij zou toch kerken en pastorijen niet tot puin kunnen laten vervallen. Dan, wie heeft er uit die werken voordel getrokken? Werk- en ambachtslieden, kunstenaars, tekenaars, bouwmeesters en ondernemers. De pastoren hebben daar geen stoffelijke voordel uit genoten, integendeel, zij hebben er veel tijds nog bijgelegd uit hun eigen zak.

Genesheer Dupuytren

on de Priester. Op zekeren avond kwam de vernaarde Dupuytren laat thuis en vond in zijne spreekkamer eene ouden priester, die hem sinds uren wachtte. "Wat verlangt ge?" zegde de dokter barmhartig. "Uit dit laten zien," antwoordde de priester, zijnen halsdoek afnemende en een afgrinselijk gewel tonnende. Dupuytren leidde hem in zijn kabinet en zeggend kortblijvend: "Daarmede moet zij sterven, mijnheer de pastoor." "Dank u, heer dokter, voor uw vermaning, ik zal nu tijd hebben om mij en mijne arme parochianen, voor te bereiden op mijne dood, want deze beminnen mij zoo zeer!" Dupuytren, die zelden verwonderd was, stond verbaasd voor dien ouden man, die zonder vrees zijn doodvonnis daar hoorde. "Kom morgen weer, zegde hij, en vraag naar mij in het Godshuis." Op klokslag acht ure werd de pastoor binnengeleid en eene maand later vertrok hij ganschen gezeten naar zijn dorp terug. Toen hij den dokter verliet, reikte hij hem eene geldbus, zeggende: "Het is al hetgeen ik u kan geven; dit heb ik gespaard met mijn reis te voet te doen." Dupuytren nam den zak en glimlachte, en eene goudbeugel uit zijnen zak trekkende, schouwde hij dezen aan den braven priester voor zijne armen. Eenige jaren later voelde de groote dokter zijne dood naderen. Hij schreef aan den goeden pastoor; deze kwam aanstands aan en Dupuytren stierf als een goed christen in zijn armen.

ROSAMUNDE

(9e VERVOLG).

— Wat praat ge van een ouden dagn, Sir William? Hij en mijn vader zijn ongeveer de jongste menschen die ik ken. — De wereld is niet kwaad voor ons geweest, mijn jongen. Wij hebben hard gewerkt; maar wij hebben ons werk liefgehad — en liefde verlicht den arbeid... Kom, ga er bij zitten, en laten wij de zaak eens bepraten. Twee minuten later zaten zij in de boeikerij achter eene fijne sigaar. — Ik heb het te Tremezou al zien aankomen, zegde Sir William, in zijnen armstoel achterover leunend met al het air van een man die den veldslag des levens gewonnen heeft en nu op zijne lauweren kan rusten. — Maar ik wil u wel bekennen, Ronald, dat ik vroeger gehoopt heb mijn neef Wilfred en Rosa een paar te zullen zien worden, waardoor natuurlijk vooral ook mijne zuster zeer gelukkig zou zijn gemaakt. — Ik geloof niet dat Dalrymple de ware Jacob zou zijn geweest, mijnheer, — zelfs al zou mijn persoon nooit tusschenbeij te zijn gekomen. — Dat is geen compliment. — O, ik erken Dalrymple's verdiensten, Sir William. Hij heeft talent en

ALLERLEI NIEUWS

SNIJFDOOS EN VREDEDOOS. — Biust het congres van 't Allerheiligste Sakrament te Montreal, deden wij een toertje in Canada en bezochten de Kamer van Volksvertegenwoordigers te Quebec. Op de tafeel, waarvoor de schrijver van het Parlement gewoon was plaats te nemen, bemerkten wij eene of zilveren voet staande hollie ramhoorn, waarvan het breedste uiteinde gesloten was door een iveren kunstig gewrochten deksel. Dat is eene snijf- en vrededooz, zei ons de geleider. Gedurende de zitting, wanneer de redokavelingen en het pleiten en kijven te hevig worden, dan staat een kalme vertegenwoordiger recht, gaat statig naar de snijfdoos en pakt er de ferme witte snijf uit. Aan verscheidene zijner medebroeders in 's lands bestuur overhandigt hij de doos, en allen beginnen welhaast zoodanig te ziejzen, dat hun lawjd de bovenhand bekamt en troom mag vieren over de roepers en lienders. Dat moesten zij ook in ons België gebruiken, met het goed gevolg dat de snijf en ander wild gepuepel zich wat deltiger zou gedragen in de Kamer en dat men met tijd zou verliezen door hun allerverslindende geraas en gekijf. — 88 JAAR GETROUW. — De echtgenoot Leblanc, wonende op het gehucht Hornout (Fransche grens) vierden verleden maand hunnen 88e huwelijksverjaardag. Ze hadden naar 22 kinderen, waarvan er nog 17 in 't leven van zijn. Ze hebben 39 kleinkinderen en 19 achterkleinkinderen. De beenen der oudjes zijn alleen wat verzwaakt, voor 't overige zijn ze nog snel. Die zullen na zooveel jaren toch weten wat het huwelijk is, en van zooveel kinderen haalt de moeder eer van.

BETALEN MAAR! — Sedert eenige tijd worden er soheikundige vnuerslagen verkocht, metalen doosjes, die door het opslaan van het deksel, eene viam verwekken. De rookers vooral maken er gebruik van. In Frankrijk kwam die uitvinding een grooten bijval, omdat de vruerslagers er peper duur kosten en daarbij dan nog van slechte hoedangheid zijn. De Fransche regering, die het monopolie van de faurkatie en d'n verkoop der stekjes heeft, wilde eerst den vruerslagers verbieden en deed proef-verbod opmaken tegen de lienders. De zaak is voor de rechtbank van Parijs gebracht en binnen eenige dagen zeld de uitspraak doen. In afwachting heeft de minister van financiën diensdij in de rausche Kamer een welsoutwerp reergelegd, om eene taks op die vruerslagen te leggen: 2 fr. op de gewone; 5 fr. op de zilveren doosjes; 20 fr. op die in goud en platen; 5 fr. 10 en 20 fr. op de doosjes van meer dan 10 centimeters lang. De minister verklaart dat die taks noodig is, omdat die vruerslagen de stekjes aan den Staat eene zuivere winst van 28 miljoen oplevert, buiten de 4 miljoen voor het loon der werklieden en bedienden der ste-josiabrieken betaald. De francusman betalen dus jaarlijks 28 miljoen frank belastingen op de stekjes, welke zij gebruiken! — GROOTHANDEL IN WIJNEN. — BERICHT AAN DE VERKOPERS. — Heel bijzonderlijk aan te bevelen is Château Gaulepou, beste geclasseerde burgerwijn van S' Estéphe, Médoc, eerste prijs op den handbouw wedstrijd van Médoc. Buitengewone wijn, gewonnen door bijzondere zorgen. Druingeld verzoukt niet

te verwarren met andere wijnen van gelijke namen, die niets gemeens hebben met de wijnen van Médoc Eigendom van het oud huis L. en J. HYE DE CROM (Naamlooze Maatschappij). — Château Gaulepou, S' Estéphe (Médoc), Gironde, Frankrijk. — DE SUIKERIJ DER TRAPPIS-TEN. — Vinnart en zoon, geelt zeuke goede koffie dat de kenners geene andere willen. — MEISJESDROOM. — Helder in ons husken eens Zal de zonne schijnen. Roole bloemen, Moeisied staan Achter de gordijnen. Ronken zal de moor op 't vuur Glimmen 't vaatwerk aan den muur. Blinken, klinken, wel geleid. In mijn hand 't zee-erde geld. Rooda wangen rond den disch. Harten vol van minne, Daar te midden trouw ik eens Als een koninginn.

DRINKENDE STOKKEN. — Veel menschen zijn verplicht door hun beroep veel te drinken, tot groot nadeel van hunne gezondheid en dikwijls tegen wil en dank. Nu is een stok uitgevonden die toelaat toech zijn pint te heligen en aldus den baas te lenden te stellen. Die stok heeft al boven kleine gaugjes, is van binnen hol en met een buisje in caoutchouc voorzien. — Met op een knop te drukken wordt het hier eener pint, waarin men den kant met gaugjes voorzien zou steken opgeslorpt. Het loopt dan verder naar onder in den stok. — Het is gemakkelijk hem ledig te maken met de vjns van onder aan den stok evenjes los te draaien. Als die stokken nu maar niet bij vergissing in de pint van een vriend, waarmede men schok is, te recht komen. Dat ware een aardig grapje! — T JAAR 1911. — 't Is altijd vermakelijk een uitsmaak te doorbladeren, om te zien, wat er dit jaar zowal vast te stellen is: 1911 is begonnen en eindigt op een Zondag. Vastenavond en Paschen komen zeer laat; kleine carnaval zal op 28 Februari gevierd worden. Paschen valt op 16 April; O. H. Hemelvaart op 25 Mei; Sijnsken den 4 Juni. Ge ziet, alles zeer laat.

KOUSEN MET BELLEKEN. — In de Vereingde Staten heeft men een nieuwe mode ingevoerd die de vrouwen buitengewoon moet amuseren! — Een aantal voorname ingezetenen van New-York hebben goed gevonden hun zijden kousen te versieren met belletjes in koper, zilver en goud; sommigen hebben zelfs ijne perletjes als klepeltjes gebruikt. Dat moet plezant zijn, als die vrouwtjes nog maar gaan en als zij dan zullen dansen! — De mannen zullen nooit die mode navolgen. Als ze nu laat thuis komen, moeten zij soms al hunne schoenen uitdoen; en kousen met bellekens zouden zij toch niet kunnen aanhouden. — Neen, we doen niet mee met die bellekens! De wereld is al d'waas genoeg! — LANDBOUWERS! — Wilt ge ze zeer sterk kolveren, met goed gbedeerdte, in een woord dieren voor vruerdrijven, geeft hun het voedsel Grondheid der Kalveren, van het Syndicaat van Landen, eemig fabriekant. Verzei-t g'ploembro-zakken met het g'ed-nepneerd labriekmerk. — HET JAARCIJFER VAN 1 JANUARI. — 4/11. — Dit is het cijfer dat zondag laatst gebruikt geweest is als datum voor vele nieuwwijswenschen. Het jaar 1911 ving aan met de gekende formule: Al de Azen! Eenvoudig loeval, saameutreffen, gelukkig of noodlottig

voortekken. Wat er ook van zij, deze cijfers komen maar zelden voor en slechts de eerste twaalf jaren van een nieuwe eeuw. Zij zal nog meer in het oog springen den 11 november, als men zal schrijven 11/11/11. Den 12 december van het volgende jaar zullen wij in december hebben 12/12/12. En dan zal het uit zijn tot in het jaar 2000. Zwakke lieden bleek van kleuren, Neemt om u mee; op te beuren, 't Beste middel wijd heresemd. Sanson-Kina wordt 't genoemd. Sanson-Kina, Zuivere Kina-wijn, Jacques Neels, Antwerpen. — De echte liefhebbers van goede wijnen wenden zich tot het huis Ch. Vandermoulen 32, de Robinastraat, te Brussel. Zie vers' aankondigingen.

De landbouw werken in Januari.

Daar het weder in December gunstig geweest is, heeft men gedurende die maand, vele werken kunnen verrichten. Het vervoer van het mest is gemakkelijk geweest en door de ploeging heeft het gemakkelijk kunnen ondergedoolen worden. Zoo het weder het toelaat, moet men, in Januari trachten voort te gaan en vooral met de ploeging, de ploegingen eindigen, voor wortelplanten en lente graangewassen. De grond geploegd vóór den vorst, zal zich in zeer gunstige voorwaarden voor het werk aanbieden. Men weet dat de grond die opvolgdijlijk den invloed van vorst en doot ondergaan heeft, gemakkelijk week w'rd, de lucht doordringing hem gemakkelijk. En dan een diep geploegde grond kan gedurende het regenseizoen eene grotere hoef-eelheid water opnemen, die, in den zomer, als voorraad dienen zal. De potaschachtige en gephosphateerde meststoffen kunnen nog gunstig, vóór de ploeging, gedurende de maand Januari gebruikt worden; dell' ouder voor beten 600 kil. superphosfaat, 150 kil. chloruorpotasch, voor aardappelen 500 kilos superphosfaat en 200 kil. potaschleuorur en voor graangewassen 4 a 500 kilos superphosfaat en 500 kil. kaniel.

De stikstofhoudende meststoffen, ammoniaksubfaat en sodanitraat zullen voordeliger in de lente gebruikt worden tijdens de planting. De weiden en de beemden moeten ook zekere zorgen ontvangen. Indien de staat van den grond het toelaat, zullen de potaschachtige en gephosphateerde meststoffen kunnen gebruikt worden, op de volgende dosissen: in Januari 400 kilos superphosfaat en 500 kil. kaniel; in Maart-April zal men de werkende stikstofhoudende meststoffen toepassen, ammoniaksubfaat en sodanitraat om de heplanting te bespoeden en het goed evenwicht tusschen graan- en groenselgewassen te behouden.

Groot fabriek van FINE CIGAREN L. Thiriart-Andrien, 66, Rue Jean d'Outremerse, 66, Luik. Alle bestellingen worden geleverd in drooge en lijke cijfers. — Telefoon 6185.

La Nationale, gevestigd te Parijs in 1831, behandelt alle combinaties Verzekering op het Leven en Lijfrenten. Meer dan 613 miljoen reserve. Voornaam agent: J. HACQUEMINOT, Rue des Fabrons 33, Luik.

KUNSTVOORWERPEN — HUWELIJSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BARBEDIENNE. Marmes, Schilderijen, Sévres, Saxe, Copenhague (schtheid gewaarborgd). Kleine meubils. Paul Guastalla, 39, Koninklijke straat, Brussel. — Telefoon 4925.

Damen Doktor! M' DAVIO-VERKOYEN. Billystraat, n' 9e, Luik [Boone femme]. Ontvangt van 2 tot 4 ure. — Migraine, hoofd- en tand pijn vervalgij, plots genezen door een sachet Gauthier, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 12, bij wven apotheker. Zoomet, wend u tot desapothek Gauthier, Mechelen.

Doctor SOLE, 262, Rue Royale te Brussel. — Ziekten der vrouwen, breuken, gewellen. Handplegingen: Vrijdag, Donderdag, Vrijdag, van 2 tot 3 ure. Zenuwziekten, Gevolgen van ongevallen. Dr. BEXFAY, Boulevard d'Avroy, 63, Luik. — Van 8 tot 11 ure en van 2 tot 4. — Telefoon 1530.

school fortuin, dat voor Henry Hulstead de ladder was geweest om bij de rechterlijke macht hoog te klimmen. Wanneer hebl ge een avond vrij? Wij zullen niet veel menschen er bij halen. Enkel een gezellig troeple van tien of twaalf personen. — Is een diuer wel noodig? vroeg Sir William lachend. Kan dat offer niet vermeden worden, nu wij 't toch allen zo volmaakt over de zaak eens zijn? Is het noodig een os te slachten en bekere te ledigen op het altaar van eene oude vriendschap? — Ik geloof het niet, Lady Hulstead. De zomer is in aantocht. Hij en Harry kunnen elke week bij ons eten. Maar wat behoeven wij onze rust en onze gezondheid in de weegschaal te stellen door officiële orgieën? Lady Hulstead moest toestemmen dat het niet absoluut noodig was, en dus w'rd het familie-diner voor langen tijd op de lange baan geschoven. De Hulstead's kwamen eenvoudig op Tungley mee aan tafel zitten, zoo vaak de geest der gezelligheid hen er toe dreef. Het jaar liep naar den zomer, en voor Rosa en haren beminde was dit een tijd van rozen zonder doornen en van licht zonder schaduw. In alles — in hunne spelen, hunne bezigheden, hun denken en hopen en verlangens — waren zij één. Hunne toekomst lag voor hen als een gladde en blauwrijke weg, en over niets praaltten zij samen liever dan over die kalme huiselijkheid, in welke hun beste vader de hoofdfiguur blijven zou.

was, dat er lichemelijk te veel van haar was — een gevolg misschien van een optimistisch temperament en een al te voorspoedig leven. — Mevrouw Dalrymple, mager, boegig en rimpelig, zat haar met wangustige ooggen aan te kijken. — Een vrouw die rijk is geweest, dacht zij die nooit in angst heeft gezeten voor het belastingkantoor en den gazman, nooit een kleed heeft behoeven te laten omkeren of een schoen heeft moeten laten lappen, nooit de ijzere roede van deflige armoede heeft gevoeld. Zoo iemand kan wel lachen en haar hoofd hoog dragen, ook al weegt zij tweehonderd-vijftig pond. Dat was mevrouw Dalrymple's moeilijkheid. Zij kon zich niet op haar gemak voelen onder deze welvarende menschen. Zij was in gerief en weelde nog niet gewacciliseerd, en zij kon de moeilijkheit van haar leven, voor haar broeder haar in huis nam, niet vergeten. De gedachten daaraan stenden haar te bitterder nog, wanneer zij zat tegenover eene vrouw als Lady Hulstead, die haar leven lang op dons had gelegen en letterlijk op de vette aarde vet geworden was. Lady Hulstead, overvloeiend van minzaamheid, noodde het gansch gezelschap bij zich te dineeren — natuurlijk ook moeder Dalrymple en Octavia. — Wanneer kunt ge komen, Sir William? vroeg zij haren ouden vriend, die zich haar herinnerde als eene sylphide, eene sylphide met een

naar Tungley terug met zijne moeder, die geen minuit wilde laten verloren gaan om Rosa te feliciteeren. — Waarom hebt ge eene ander kleed aangetrokken moeder? vroeg hij onderweg in het rijtuig. Die andere stond u zoo goed. — Mijn jongen, dat andere was al van verleden jaar, en ik zou mij hebben geschaamd voor die Dalrymples, om in een oud toilet te worden gezien. Moeder en dochter allebei zijn enkel oogen. — En toch moogt ge altijd worden gezien, in elk toelot, moeder. — Vroeger, ja, Ronald — voor ik zoo dik begon te worden. Ge kent toch mijn portret in uw vaders kamer. — Ja moeder — en een allerlijf portret is het, zegde Ronald hartelijk, hoewel het hem altoos moeite kostte zich voor te stellen hoe die slanke vrouw ooit dezelfde kon zijn geweest als de ontvanzrijke matroue, die hij kende en liefhad. Zij zaten te Tungley allen rond de theetafel. Lady Hulstead vloede over van liefheid voor hare aanstaande schoondochter. Zij verklaarde dat zij reeds eeuwen lang deze verlovung had gewenscht, en dat zij zich verbaasd had over Ronald's lang aarzelen. Zij geleek een schilderij van een gelukkige welgedaneheid, zoals zij daar zat. Nog altijd bleef haar het overschot van een grooteschoonheid, met fijne l'ekken en groote blauwe ooggen, en daarbij al haer doen eene schier kinderlijke natuurlijkheid en eenvoud. Hare eenige fout

Ditjes en Datjes.

GEEN BELLETSEL. — Bedelaar. — Een aalmoes, als 't u belieft. Meid. — Madame geeft niet aan de deur. Bedelaar. — Vraag dan eens aan Madame of ik mag binnen komen. * PROF OP DE SOM. — Nelen, ronkij gij als ge slaapt? — Neen, Sander nooit. — Hoe weet gij dat? — Wel, gisteren nacht ben ik den heelen nacht blijven wakker liggen om het te weten. * EEN VREEMD BEEST. — Jefke van boer Haevermaet is bezig drie koeien te hoeden, nevens den grooten steenweg, toea er daar een stoet van kemels, oifant en andere vreemde beesten aankomt. Jefke kon zijn oogen niet geloovent daar hij die vreemde dieren nog niet gezien en er zelfs nog nooit van hooren spreken had. Een oifant was op het raapspuk gesproongen en begon maar rapen uit te trekken met zijn snuiter en ze een voor een binnen te lappen. Jefke, dit bemerkende, liet zijne koeien in den brand en hep zoo hard hij loopen kon naar huis. — Moeder, vader, zei het — en 't beefde lijk een met u 's was bleek als de dood — er zit daar op ons raapsuk een beest hezig met al de rapen uit te trekken, een beest, ik heb het nog nooit van mijn leven gezien, zoo leelijk, zoo grauw als een paden drie keeren zoo groot als onzen zwarten hengst; daarbij het beest trekt de rapen uit met zijn staart en eet ze op met zijn achterste.

Dr van SOEST JO. RUE CELESTINES. LIÈGE (POST d'AVROY). Gewezen Klinikoverste aan de Hogeschool. Specialiste der ziekten der waterorganen. Raapl. 8-9 u., 3-7 u., 's zondags 9-11 u. — Groot fabriek van FINE CIGAREN L. Thiriart-Andrien, 66, Rue Jean d'Outremerse, 66, Luik. Alle bestellingen worden geleverd in drooge en lijke cijfers. — Telefoon 6185.

La Nationale, gevestigd te Parijs in 1831, behandelt alle combinaties Verzekering op het Leven en Lijfrenten. Meer dan 613 miljoen reserve. Voornaam agent: J. HACQUEMINOT, Rue des Fabrons 33, Luik.

KUNSTVOORWERPEN — HUWELIJSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BARBEDIENNE. Marmes, Schilderijen, Sévres, Saxe, Copenhague (schtheid gewaarborgd). Kleine meubils. Paul Guastalla, 39, Koninklijke straat, Brussel. — Telefoon 4925.

Damen Doktor! M' DAVIO-VERKOYEN. Billystraat, n' 9e, Luik [Boone femme]. Ontvangt van 2 tot 4 ure. — Migraine, hoofd- en tand pijn vervalgij, plots genezen door een sachet Gauthier, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 12, bij wven apotheker. Zoomet, wend u tot desapothek Gauthier, Mechelen.

Doctor SOLE, 262, Rue Royale te Brussel. — Ziekten der vrouwen, breuken, gewellen. Handplegingen: Vrijdag, Donderdag, Vrijdag, van 2 tot 3 ure. Zenuwziekten, Gevolgen van ongevallen. Dr. BEXFAY, Boulevard d'Avroy, 63, Luik. — Van 8 tot 11 ure en van 2 tot 4. — Telefoon 1530.

school fortuin, dat voor Henry Hulstead de ladder was geweest om bij de rechterlijke macht hoog te klimmen. Wanneer hebl ge een avond vrij? Wij zullen niet veel menschen er bij halen. Enkel een gezellig troeple van tien of twaalf personen. — Is een diuer wel noodig? vroeg Sir William lachend. Kan dat offer niet vermeden worden, nu wij 't toch allen zo volmaakt over de zaak eens zijn? Is het noodig een os te slachten en bekere te ledigen op het altaar van eene oude vriendschap? — Ik geloof het niet, Lady Hulstead. De zomer is in aantocht. Hij en Harry kunnen elke week bij ons eten. Maar wat behoeven wij onze rust en onze gezondheid in de weegschaal te stellen door officiële orgieën? Lady Hulstead moest toestemmen dat het niet absoluut noodig was, en dus w'rd het familie-diner voor langen tijd op de lange baan geschoven. De Hulstead's kwamen eenvoudig op Tungley mee aan tafel zitten, zoo vaak de geest der gezelligheid hen er toe dreef. Het jaar liep naar den zomer, en voor Rosa en haren beminde was dit een tijd van rozen zonder doornen en van licht zonder schaduw. In alles — in hunne spelen, hunne bezigheden, hun denken en hopen en verlangens — waren zij één. Hunne toekomst lag voor hen als een gladde en blauwrijke weg, en over niets praaltten zij samen liever dan over die kalme huiselijkheid, in welke hun beste vader de hoofdfiguur blijven zou.

naar Tungley terug met zijne moeder, die geen minuit wilde laten verloren gaan om Rosa te feliciteeren. — Waarom hebt ge eene ander kleed aangetrokken moeder? vroeg hij onderweg in het rijtuig. Die andere stond u zoo goed. — Mijn jongen, dat andere was al van verleden jaar, en ik zou mij hebben geschaamd voor die Dalrymples, om in een oud toilet te worden gezien. Moeder en dochter allebei zijn enkel oogen. — En toch moogt ge altijd worden gezien, in elk toelot, moeder. — Vroeger, ja, Ronald — voor ik zoo dik begon te worden. Ge kent toch mijn portret in uw vaders kamer. — Ja moeder — en een allerlijf portret is het, zegde Ronald hartelijk, hoewel het hem altoos moeite kostte zich voor te stellen hoe die slanke vrouw ooit dezelfde kon zijn geweest als de ontvanzrijke matroue, die hij kende en liefhad. Zij zaten te Tungley allen rond de theetafel. Lady Hulstead vloede over van liefheid voor hare aanstaande schoondochter. Zij verklaarde dat zij reeds eeuwen lang deze verlovung had gewenscht, en dat zij zich verbaasd had over Ronald's lang aarzelen. Zij geleek een schilderij van een gelukkige welgedaneheid, zoals zij daar zat. Nog altijd bleef haar het overschot van een grooteschoonheid, met fijne l'ekken en groote blauwe ooggen, en daarbij al haer doen eene schier kinderlijke natuurlijkheid en eenvoud. Hare eenige fout

was, dat er lichemelijk te veel van haar was — een gevolg misschien van een optimistisch temperament en een al te voorspoedig leven. — Mevrouw Dalrymple, mager, boegig en rimpelig, zat haar met wangustige ooggen aan te kijken. — Een vrouw die rijk is geweest, dacht zij die nooit in angst heeft gezeten voor het belastingkantoor en den gazman, nooit een kleed heeft behoeven te laten omkeren of een schoen heeft moeten laten lappen, nooit de ijzere roede van deflige armoede heeft gevoeld. Zoo iemand kan wel lachen en haar hoofd hoog dragen, ook al weegt zij tweehonderd-vijftig pond. Dat was mevrouw Dalrymple's moeilijkheid. Zij kon zich niet op haar gemak voelen onder deze welvarende menschen. Zij was in gerief en weelde nog niet gewacciliseerd, en zij kon de moeilijkheit van haar leven, voor haar broeder haar in huis nam, niet vergeten. De gedachten daaraan stenden haar te bitterder nog, wanneer zij zat tegenover eene vrouw als Lady Hulstead, die haar leven lang op dons had gelegen en letterlijk op de vette aarde vet geworden was. Lady Hulstead, overvloeiend van minzaamheid, noodde het gansch gezelschap bij zich te dineeren — natuurlijk ook moeder Dalrymple en Octavia. — Wanneer kunt ge komen, Sir William? vroeg zij haren ouden vriend, die zich haar herinnerde als eene sylphide, eene sylphide met een

naar Tungley terug met zijne moeder, die geen minuit wilde laten verloren gaan om Rosa te feliciteeren. — Waarom hebt ge eene ander kleed aangetrokken moeder? vroeg hij onderweg in het rijtuig. Die andere stond u zoo goed. — Mijn jongen, dat andere was al van verleden jaar, en ik zou mij hebben geschaamd voor die Dalrymples, om in een oud toilet te worden gezien. Moeder en dochter allebei zijn enkel oogen. — En toch moogt ge altijd worden gezien, in elk toelot, moeder. — Vroeger, ja, Ronald — voor ik zoo dik begon te worden. Ge kent toch mijn portret in uw vaders kamer. — Ja moeder — en een allerlijf portret is het, zegde Ronald hartelijk, hoewel het hem altoos moeite kostte zich voor te stellen hoe die slanke vrouw ooit dezelfde kon zijn geweest als de ontvanzrijke matroue, die hij kende en liefhad. Zij zaten te Tungley allen rond de theetafel. Lady Hulstead vloede over van liefheid voor hare aanstaande schoondochter. Zij verklaarde dat zij reeds eeuwen lang deze verlovung had gewenscht, en dat zij zich verbaasd had over Ronald's lang aarzelen. Zij geleek een schilderij van een gelukkige welgedaneheid, zoals zij daar zat. Nog altijd bleef haar het overschot van een grooteschoonheid, met fijne l'ekken en groote blauwe ooggen, en daarbij al haer doen eene schier kinderlijke natuurlijkheid en eenvoud. Hare eenige fout

was, dat er lichemelijk te veel van haar was — een gevolg misschien van een optimistisch temperament en een al te voorspoedig leven. — Mevrouw Dalrymple, mager, boegig en rimpelig, zat haar met wangustige ooggen aan te kijken. — Een vrouw die rijk is geweest, dacht zij die nooit in angst heeft gezeten voor het belastingkantoor en den gazman, nooit een kleed heeft behoeven te laten omkeren of een schoen heeft moeten laten lappen, nooit de ijzere roede van deflige armoede heeft gevoeld. Zoo iemand kan wel lachen en haar hoofd hoog dragen, ook al weegt zij tweehonderd-vijftig pond. Dat was mevrouw Dalrymple's moeilijkheid. Zij kon zich niet op haar gemak voelen onder deze welvarende menschen. Zij was in gerief en weelde nog niet gewacciliseerd, en zij kon de moeilijkheit van haar leven, voor haar broeder haar in huis nam, niet vergeten. De gedachten daaraan stenden haar te bitterder nog, wanneer zij zat tegenover eene vrouw als Lady Hulstead, die haar leven lang op dons had gelegen en letterlijk op de vette aarde vet geworden was. Lady Hulstead, overvloeiend van minzaamheid, noodde het gansch gezelschap bij zich te dineeren — natuurlijk ook moeder Dalrymple en Octavia. — Wanneer kunt ge komen, Sir William? vroeg zij haren ouden vriend, die zich haar herinnerde als eene sylphide, eene sylphide met een

naar Tungley terug met zijne moeder, die geen minuit wilde laten verloren gaan om Rosa te feliciteeren. — Waarom hebt ge eene ander kleed aangetrokken moeder? vroeg hij onderweg in het rijtuig. Die andere stond u zoo goed. — Mijn jongen, dat andere was al van verleden jaar, en ik zou mij hebben geschaamd voor die Dalrymples, om in een oud toilet te worden gezien. Moeder en dochter allebei zijn enkel oogen. — En toch moogt ge altijd worden gezien, in elk toelot, moeder. — Vroeger, ja, Ronald — voor ik zoo dik begon te worden. Ge kent toch mijn portret in uw vaders kamer. — Ja moeder — en een allerlijf portret is het, zegde Ronald hartelijk, hoewel het hem altoos moeite kostte zich voor te stellen hoe die slanke vrouw ooit dezelfde kon zijn geweest als de ontvanzrijke matroue, die hij kende en liefhad. Zij zaten te Tungley allen rond de theetafel. Lady Hulstead vloede over van liefheid voor hare aanstaande schoondochter. Zij verklaarde dat zij reeds eeuwen lang deze verlovung had gewenscht, en dat zij zich verbaasd had over Ronald's lang aarzelen. Zij geleek een schilderij van een gelukkige welgedaneheid, zoals zij daar zat. Nog altijd bleef haar het overschot van een grooteschoonheid, met fijne l'ekken en groote blauwe ooggen, en daarbij al haer doen eene schier kinderlijke natuurlijkheid en eenvoud. Hare eenige fout

was, dat er lichemelijk te veel van haar was — een gevolg misschien van een optimistisch temperament en een al te voorspoedig leven. — Mevrouw Dalrymple, mager, boegig en rimpelig, zat haar met wangustige ooggen aan te kijken. — Een vrouw die rijk is geweest, dacht zij die nooit in angst heeft gezeten voor het belastingkantoor en den gazman, nooit een kleed heeft behoeven te laten omkeren of een schoen heeft moeten laten lappen, nooit de ijzere roede van deflige armoede heeft gevoeld. Zoo iemand kan wel lachen en haar hoofd hoog dragen, ook al weegt zij tweehonderd-vijftig pond. Dat was mevrouw Dalrymple's moeilijkheid. Zij kon zich niet op haar gemak voelen onder deze welvarende menschen. Zij was in gerief en weelde nog niet gewacciliseerd, en zij kon de moeilijkheit van haar leven, voor haar broeder haar in huis nam, niet vergeten. De gedachten daaraan stenden haar te bitterder nog, wanneer zij zat tegenover eene vrouw als Lady Hulstead, die haar leven lang op dons had gelegen en letterlijk op de vette aarde vet geworden was. Lady Hulstead, overvloeiend van minzaamheid, noodde het gansch gezelschap bij zich te dineeren — natuurlijk ook moeder Dalrymple en Octavia. — Wanneer kunt ge komen, Sir William? vroeg zij haren ouden vriend, die zich haar herinnerde als eene sylphide, eene sylphide met een

naar Tungley terug met zijne moeder, die geen minuit wilde laten verloren gaan om Rosa te feliciteeren. — Waarom hebt ge eene ander kleed aangetrokken moeder? vroeg hij onderweg in het rijtuig. Die andere stond u zoo goed. — Mijn jongen, dat andere was al van verleden jaar, en ik zou mij hebben geschaamd voor die Dalrymples, om in een oud toilet te worden gezien. Moeder en dochter allebei zijn enkel oogen. — En toch moogt ge altijd worden gezien, in elk toelot, moeder. — Vroeger, ja, Ronald — voor ik zoo dik begon te worden. Ge kent toch mijn portret in uw vaders kamer. — Ja moeder — en een allerlijf portret is het, zegde Ronald hartelijk, hoewel het hem altoos moeite kostte zich voor te stellen hoe die slanke vrouw ooit dezelfde kon zijn geweest als de ontvanzrijke matroue, die hij kende en liefhad. Zij zaten te Tungley allen rond de theetafel. Lady Hulstead vloede over van liefheid voor hare aanstaande schoondochter. Zij verklaarde dat zij reeds eeuwen lang deze verlovung had gewenscht, en dat zij zich verbaasd had over Ronald's lang aarzelen. Zij geleek een schilderij van een gelukkige welgedaneheid, zoals zij daar zat. Nog altijd bleef haar het overschot van een grooteschoonheid, met fijne l'ekken en groote blauwe ooggen, en daarbij al haer doen eene schier kinderlijke natuurlijkheid en eenvoud. Hare eenige fout

was, dat er lichemelijk te veel van haar was — een gevolg misschien van een optimistisch temperament en een al te voorspoedig leven. — Mevrouw Dalrymple, mager, boegig en rimpelig, zat haar met wangustige ooggen aan te kijken. — Een vrouw die rijk is geweest, dacht zij die nooit in angst heeft gezeten voor het belastingkantoor en den gazman, nooit een kleed heeft behoeven te laten omkeren of een schoen heeft moeten laten lappen, nooit de ijzere roede van deflige armoede heeft gevoeld. Zoo iemand kan wel lachen en haar hoofd hoog dragen, ook al weegt zij tweehonderd-vijftig pond. Dat was mevrouw Dalrymple's moeilijkheid. Zij kon zich niet op haar gemak voelen onder deze welvarende menschen. Zij was in gerief en weelde nog niet gewacciliseerd, en zij kon de moeilijkheit van haar leven, voor haar broeder haar in huis nam, niet vergeten. De gedachten daaraan stenden haar te bitterder nog, wanneer zij zat tegenover eene vrouw als Lady Hulstead, die haar leven lang op dons had gelegen en letterlijk op de vette aarde vet geworden was. Lady Hulstead, overvloeiend van minzaamheid, noodde het gansch gezelschap bij zich te dineeren — natuurlijk ook moeder Dalrymple en Octavia. — Wanneer kunt ge komen, Sir William? vroeg zij haren ouden vriend, die zich haar herinnerde als eene sylphide, eene sylphide met een

CHANTECLAIR VIN de BORDAUX CHAMPAGNIS MOUSSEUX. réunit les qualités tenues des grands Vins de Bordeaux et les propriétés digestives du Champagne. C'est le meilleur et le meilleur marché des Vins Moussoux. — 3, 4 et 5 francs la bouteille par caisse de 12 et 25 bouteilles. Agents généraux: BOUTIER, rue de la Sablière, CHATELAIN, 249, Rue de Progrès, BRUXELLES.

La LYS SAMENWERKENDE VENNOOTSCHAP VAN VERZEKERINGEN op het LEVEN en van LIJFRENTEN. Maatschappelijke zetel: St-Janslaan, 21, Kortrijk. VOLKSVERZEKERINGEN. Men vraagt een opziener voor Limburg.

La « Lübeck » C' Allemande d'Assurance sur la vie. la plus ancienne C' par actions d'assurances-vie, fondée en 1828. Fonds de garantie, environ 112 M. lions — Conditions et primes exceptionnelles, avantages, Participations importantes aux bénéfices, dividendes progressifs. Renseignements donnés par les représentants en Belgique. — L'inspection générale pour la Hollande et la Belgique, M. FAUREN LANGEN, Directeur partic. à COLOGNE. — Bureaux: Aachenerstrasse, 27.

ASTHMA Bij allen die aan het Asthma lijdt, schrijft aan M. ESCOUFLAIRE, apotheker te Ath, die u een vrascoon PROSPEROOS sal zenden van POEDER en SIGARETTEN ESCOUFLAIRE MET CERTIFICATEN VAN GENEEZINGEN.

J. LHOIST heelmeeester-tandkundige Piekelpoelstraat, 16, Tongeren. Gediplomeerd met grote onderscheiding. Zorgen voor de mond, plombeerij, rechtmaking der slecht geplande tanden bij de kinderen, aurificatie, uittrekking en zorgen zonder pijn noch gevaar. Tand en kunstgebitten van alle stelsels, gewaarborgd en ingezet zonder uittrekking der wortels, herstellingen. RAADPLEGINGEN: 's morgens van 9 1/2 ure tot 11 1/2 ure, 's maandags en 's dinsdags uitgezonderd.

Geen Grijs Haar MEER!!! De Nieuwe London... tot het erbij zamen brengen van alle degen die grijs haar hebben, want het is niet mogelijk te zeggen dat de grijsheid van het haar een ziekte is, het is een gevolg van de leeftijd. De Nieuwe London... is een remedie die het grijs haar weer donker maakt. Prijs per doos 2 fr. 50.

— Ik zou nooit mijn vader hebben kunnen verlaten, zegde Rosa tot Ronald. Neen, jongen, hoewel ik dol veel van u houd — zoals ik u maar al te veel heb laten blijken — toch, als de keus had komen te staan tusschen u en hem, dan zou ik u eenvoudig hebben laten vallen. — En ge zijt mij nog te liever om uw trouw aan dien besten man. Maar hoe zou het nu zijn geweest als mijne ouders ook verlangd hadden dat ik bij hen bleef? vroeg Ronald, met een half komieke verlegenheid. Dat hadden zij kunnen doen, zeg ge. Want er is ruimte genoeg bij hem in huis. — Ja, dat zou lastig hebben kunnen worden. Dan zouden vj onzelf wel hebben moeten verdedelen. — Nu, gelukkig is daarvoor geen gevaar. Mijne moeder houdt niet van eene dubbele huishouding. En zij vindt 't best, dat wij bij u vader blijven — want anders, zegt zij, zou hij waarschijnlijk nog hertrouwen. — Hertrouwen? Mij vader! — Wel zeker. Dat zou zoo'n wonder niet wezen. Sir William is nog zoo ver niet over de zestig. — Er is geen vrouw op de wereld goed genoeg voor hem. Neen, Ronnie, geen dochter van Eva zal hem van ons kunnen weghalen. Hij zal met ons gelukkig zijn al de dagen van ons leven. (Wordt voortgezet.)